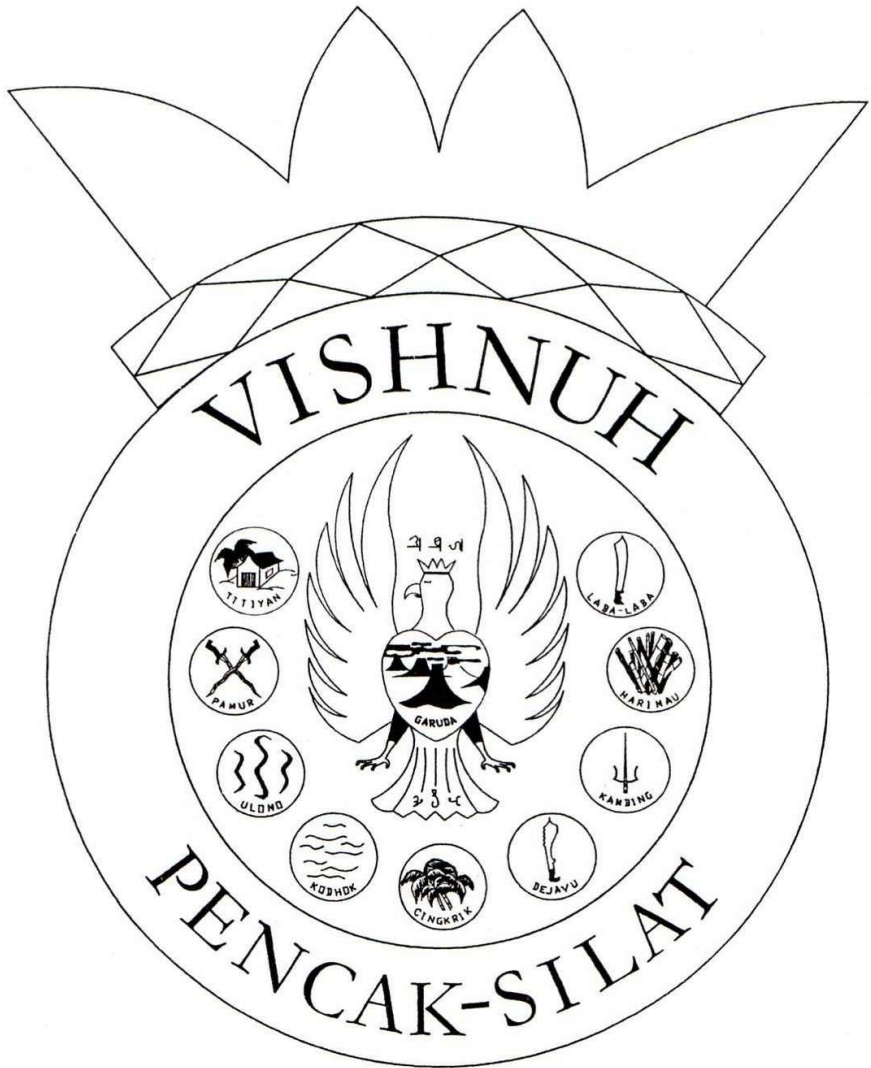

Zelfkennis als Sleutel tot Leiderschap

Tussen Hemel en Aarde

Lancar Ida-Bagus

Vishnuh-Genootschap

© Copyright:

Vishnuh-Genootschap Suriname

Vishnuh-Genootschap Brazil

Stichting Vishnuh-Society the Netherlands

Foundation Vishnuh-Society Philippine

© Copyright: Gurubesar Lancar Ida-Bagus / R.R. Purperhart

© Bibliography, photographs, and Illustrations Vishnuh-Society

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt middels druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form by means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the written permission of the publisher.

Inhoud

Zelfkennis als Sleutel tot Leiderschap.....	11
INLEIDING	14
De Roep van het Hart	20
.....	27
In de Schaduw van de Maatschappij	27
Spiritualiteit is Geen Escapisme.....	34
Verzet met Compassie	40
De Pijn van Leiderschap.....	45
Kleine daden, Grote Ziel	50
De Stilte als Antwoord	54
Een Andere Wereld in Ons.....	61
De Weg van Trouw.....	67
Over Leven in Waarheid.....	73
Dienstbaarheid Zonder Zelfverlies	81
Hoop als Levenshouding.....	85
De Kracht van Gemeenschap	89
Vrijheid en Verbondenheid	94
De Praktijk van Innerlijke Rust	97
Leiderschap als Dienst	101
Het Pad van Vergeving.....	105
De Reis van Zelfontdekking	110

De Kunst van Balans	113
De Kracht van Praktische Wijsheid	117
Samen Leven met Aandacht	120
Het Belang van Verantwoordelijkheid	124
Het Pad van Integriteit	128
Hoop als Levenskracht	131
Verbinding met de Natuur	134
De Kracht van Dankbaarheid.....	138
De Weg van Dienstbaarheid.....	142
Grenzen Stellen als Zelfzorg	144
Verandering als Continu Proces	147
.....	149
Het Belang van Reflectie	149
Vertrouwen op het Proces	152
De Waarde van Geduld	155
Het Belang van Compassie	157
De Kracht van Samenwerking.....	160
Het Belang van Creativiteit	162
Leiderschap als Dienstbaarheid	167
Het Belang van Gemeenschapszin	168
Omgaan met Tegenslag	171
De Reis van Zelfontdekking	172

Het Belang van Vertrouwen in Jezelf	175
De Rol van Dankbaarheid in Zelfontwikkeling	178
Balans tussen Werk en Rust	180
Het Paradoxe van Vriendschap	184
De Kracht van Alleen-Zijn	186
Het Balanceren van Verbinding en Zelfstandigheid	189
Het Omarmen van Onzekerheid	194
Het Cultiveren van Hoop	196
Het Loslaten van Controle	198
De Kracht van Vergeving	200
Het Belang van Humor en Speelsheid	203
Het Pad van Dankbaarheid en Vreugde	206
Het Omarmen van Je Kwetsbaarheid	208
Het Belang van Verandering Omarmen	216
Het Cultiveren van Innerlijke Rust	218
De Kracht van Intentie	220
Het Belang van Grenzen Stellen.....	223
Loslaten van Perfectionisme	224
Het Omarmen van Eenvoud	226
Verraad is geen burgerplicht – het is een spirituele ontsporing	227
Het Belang van Vertrouwen in het Leven	238

Epiloog	241
----------------------	-----

Zelfkennis als Sleutel tot Leiderschap Tussen hemel en aarde

De Bewaker en Vernieuwer van de Vishnuh-Leer:

Lancar Ida-Bagus werd van jongs af aan binnen het Vishnuh-Genootschap grootgebracht, omringd door de rijke tradities en de diepgaande spirituele wijsheid die ons genootschap kenmerkt. Zijn jeugd was een tijd van leren, oefenen en groeien, waarbij hij de fundamenten van onze leer van binnenuit meekreeg.

... Wij zagen een jongen met een scherp verstand en een ontembare nieuwsgierigheid, soms eigenwijs en ongeduldig, maar altijd gedreven door een diep verlangen naar inzicht en waarheid.

Voor zijn verdere scholing vertrok hij naar Paramaribo, waar hij buiten het genootschap zijn intellectuele en wetenschappelijke kennis verbreedde. Hij toonde zich daar een begaafde en toegewijde jongeman, die zijn talenten maximaal ontwikkelde. Zijn proefschrift en doctoraat getuigen van zijn scherpste en doorzettingsvermogen.

Na zijn studie werd Lancar door het Vishnuh-Genootschap uitgezonden naar Nederland met een belangrijke missie: het vastleggen, verdiepen en overdragen van de leer van Vishnuh. Deze opdracht vervulde hij met toewijding en zorgvuldigheid, waarmee hij de traditie versterkte en toegankelijk maakte voor een bredere context.

Zijn ervaringen binnen en buiten het genootschap hebben hem gevormd tot een bruggenbouwer tussen oude wijsheden en moderne inzichten.

... Als Gurubesar belichaamt hij niet alleen kennis, maar ook innerlijke integriteit en een oprechte dienstbaarheid aan de gemeenschap. Zijn leiderschap is gebaseerd op luisteren, reflectie en het uitnodigen tot groei, nooit op autoriteit of dogma.

Wij, zijn leermeesters, zijn trots op wie hij is geworden: een leraar en een gids die onze traditie met eer draagt en vernieuwt met eigen inzichten.

... Wij vertrouwen erop dat hij zijn pad met integriteit, wijsheid en toewijding zal blijven volgen.

Namens het Vishnuh-Genootschap

INLEIDING

Lancar Ida-Bagus

Ik heb nooit om deze titel gevraagd, en toch draag ik haar: **Gurubesar**.

Niet als een ereteken, maar als een verantwoordelijkheid die ik nooit kon ontlopen. Ik ben opgegroeid binnen het Vishnuh-Genootschap, waar discipline de norm was, waar ik gelukkig was, en waar stilte vaak meer zei dan woorden. Maar buiten het genootschap zag ik al vroeg wat anderen liever negeerden —

onrecht, verdriet, maar ook de kracht die in mensen schuilt wanneer ze durven terug te keren naar zichzelf.

Mijn weg naar de buitenwereld begon niet in een tempel of op een heilige berg, maar midden in de realiteit van het alledaagse leven.

Buiten de muren van het Vishnuh-Genootschap, in het klaslokaal van de katholieken, zag ik de buurten waar mensen dagelijks vochten om hun waardigheid te bewaren.

Het was daar, temidden van gewone mensen met gewone zorgen, dat ik de ware betekenis van kracht, hoop en verbondenheid leerde kennen. Deze ervaring vormde het fundament van mijn begrip en mijn missie, verankerd in het echte leven en de uitdagingen die het met zich meebrengt.

Mijn pad is daarmee niet alleen spiritueel, maar ook diep geworteld in de wereld waarin wij samen leven.

De samenleving buiten verdeelt eerder dan ze verbindt. Ze viert succes, maar verbergt pijn. Ze prijst kennis, maar vergeet wijsheid. Toch geloof ik niet in wanhoop. Ik geloof in wat ik 'het stille midden' noem — de plek waar je contact maakt met wie je werkelijk bent, los van afkomst, religie of status.

De rol van een Gurubesar, in de traditionele Sanskrietcontext — hoogleraar, erfopvolger en geestelijk vertegenwoordiger — is in één woord vervat in 'grote leraar'. Deze rol is niet bedoeld om te heersen of te prediken, maar om te luisteren. Met volledige aandacht en zonder oordeel weerkaatst een Gurubesar als een spiegel zowel wat zichtbaar is als wat verborgen blijft, zodat mensen zichzelf kunnen ontmoeten en herkennen.

Zijn aanwezigheid schept een veilige ruimte waarin stilte net zo betekenisvol is als het gesproken woord. Hij spreekt alleen wanneer

het nodig is, en dan met woorden die de ander dichter bij zichzelf brengen. Hij is geen gids die voorloopt, maar een metgezel die naast je staat – niet om antwoorden te geven, maar om de juiste vragen te laten opkomen. De Gurubesar draagt traditie, maar is nooit star; hij beweegt mee met de tijd, zonder de essentie te verliezen. Zo belichaamt hij een levende wijsheid, geworteld in mededogen, rust en inzicht.

Een Gurubesar draagt de leer van Vishnuh met respect en toewijding uit. Hij werpt licht op wat in de schaduw leeft – vergeten waarheden, onuitgesproken pijn en innerlijke vragen – zodat anderen de moed vinden zichzelf te ontdekken en te helen. In een tijd waarin verwarring zich vaak vermomt als vrijheid, is het essentieel opnieuw te leren luisteren naar wat werkelijk is, voorbij de ruis en illusies van de wereld.

De verantwoordelijkheid van een Gurubesar is groot. Zijn kracht ligt niet in dominantie, maar in dienstbaarheid. Het vraagt moed om stil te zijn te midden van chaos, geduld om te wachten tot het juiste moment, en wijsheid om te onderscheiden wat wezenlijk is. Een Gurubesar is geen heerser, maar een hoeder van traditie en gids op het pad van bewustwording.

Tegelijkertijd is een Gurubesar ook leerling — voortdurend lerend, groeiend en zichzelf bevraagd houdend.

... Zo blijft zijn spiegel helder, en resoneren zijn woorden met de diepte van waarheid en compassie. Hij vormt een brug tussen het tijdloze en het vergankelijke, tussen innerlijk en uiterlijk.

Op deze wijze helpt een Gurubesar de gemeenschap niet alleen te overleven, maar te ontwaken, zichzelf te herinneren aan eigen licht en kracht. Hij weeft een web van verbinding, inzicht en hoop, zodat de leer van Vishnuh levend blijft en groeit in elke nieuwe generatie.

Ik schrijf dit boek omdat ik geloof dat mijn verhaal niet uniek is. Iedereen draagt strijd. Iedereen verlangt naar betekenis. Maar zelden krijgen we de ruimte om stil te staan. Alles moet

snel. Alles moet zichtbaar. Alles moet 'meer'. In die stroom raak je jezelf kwijt.

Wat volgt zijn geen heilige lessen, geen absolute waarheden. Wat volgt zijn ervaringen, inzichten en overdenkingen die voortkomen uit vallen en opstaan, uit dienen en verliezen, uit twijfel en hoop. Het is een reis langs de randen van de samenleving, maar ook langs de diepten van de ziel. Soms rauw, soms troostend — altijd eerlijk.

Dit boek is een uitnodiging. Geen religieus manifest, maar een reisverslag van iemand die probeert trouw te blijven aan zichzelf, en tegelijk dienstbaar wil zijn aan het grotere geheel.

De Roep van het Hart

Sommige mensen horen de roep van hun bestemming als een donderklap. Bij mij was het een fluistering — zacht, maar aanhoudend. Als kind wist ik al dat er iets was wat groter was dan wat men me uitlegde. Iets dat niet paste in regels

of systemen, maar dat zich toch overal liet voelen: in de stilte tussen twee zinnen, in de blik van een vreemdeling, in het ruisen van de wind.

Mijn jeugd was niet uitzonderlijk, en juist daarin schuilt de kracht. Ik groeide op in een omgeving waar discipline en respect belangrijk waren, maar waar het innerlijke leven zelden onderwerp van gesprek was. Toch voelde ik intuïtief aan dat er méér was. Ik stelde vragen die volwassenen vaak uitweken. Over leven en dood. Over waarom sommige mensen rijk zijn en anderen honger lijden. Over wat liefde eigenlijk betekent als je nooit gezien wordt.

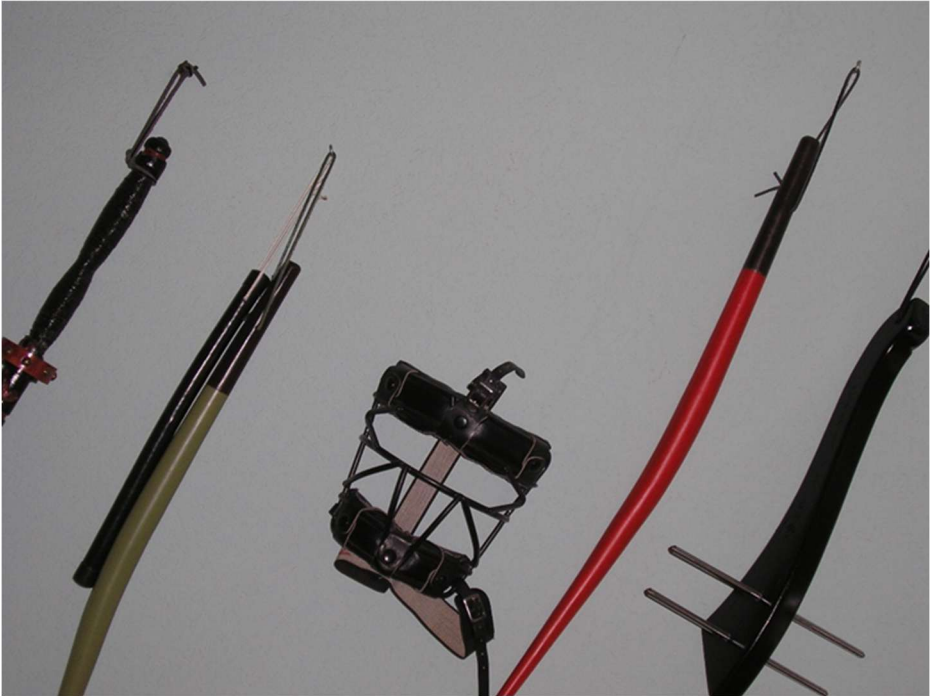
De school van het genootschap was een plek van orde en kennis, maar het gaf me geen antwoorden op wat ik diep vanbinnen wilde begrijpen. Er werd veel verteld over de wereld – over economie, geschiedenis, wiskunde, natuurkunde – maar weinig over de mens zelf. Over wat het betekent om écht te leven. Ik

herinner me nog hoe ik als jongen van een jaar of tien opkeek naar de hemel en dacht: “Is er iemand daarboven die mij hoort, of moet ik het antwoord in mezelf zoeken?”

De eerste keer dat ik het woord ‘Gurubesar’ hoorde, was tijdens een familiegesprek. Het werd niet uitgesproken als een ambitie, maar als een hoogverheven erfenis. Men vertelde dat mijn overgrootvader die naam had gedragen, en als zijn enige kleinzoon kwam die verantwoordelijkheid op mij toe. Maar het ging niet vanzelf — er werd gezegd dat ik er veel voor moest doen en veel kennis moest vergaren. Gurubesar was geen titel die je zelf kiest, maar iets wat de gemeenschap je geeft. Iemand die wijst naar binnen, naar stilte, naar wijsheid — zonder zichzelf centraal te stellen. Die woorden maakten diepe indruk op mij.

Pas jaren later begreep ik echt wat het betekende: **een Gurubesar is niet iemand die**

alles weet, maar iemand die durft te blijven zoeken.

Mijn echte roeping begon pas toen ik leerde luisteren. Niet naar de stemmen van buiten, maar naar de fluistering vanbinnen. Ik bracht uren door in de bibliotheek van het genootschap, waar ik alle lontarboeken uitploos. Het genootschap zelf werd mijn leraar. De

momenten waarop ik werd afgewezen, miskend of genegeerd, zag ik niet als obstakels, maar als uitnodigingen. Alsof het leven mij steeds weer vroeg: “Ben je bereid je eigen weg te gaan, ook als niemand je begrijpt?”

Het antwoord was nooit eenvoudig. Soms zei ik ja, en dan weer trok ik me terug. Maar telkens als ik mijn pad durfde te volgen, gebeurden er dingen die ik met het verstand niet kon verklaren — toevallige ontmoetingen, onverwachte steun, diepe inzichten. Alsof de wereld reageerde op mijn bereidheid om trouw te zijn aan mijn kern.

Uit die ervaringen werden mijn geest en ziel diep verweven met het Vishnuh-Genootschap. Wat zich in mij ontvouwde, was geen religie, maar een levend instituut — een vrije en bezielde ruimte waarin zij die durven te denken, te voelen en te groeien elkaar vinden. Het is een plaats waar het alledaagse wordt doordrenkt

met diepere betekenis; waar spiritualiteit niet zweverig is, maar geworteld in het bestaan zelf en in verbinding staat met de wereld om ons heen.

Hier leert men dat stilte geen teken van zwakte is, maar een poort naar de essentie van het zelf, een ruimte van helderheid en innerlijke kracht. Het is een uitnodiging om voorbij de illusies van de buitenwereld te reizen, en de waarheid te vinden die leeft in het hart van ieder mens. Het Vishnuh-Genootschap nodigt uit tot ontwaken, tot het herontdekken van onze ware aard en het leven vanuit die diepste kern.

Mijn missie was nooit om deze beweging te verspreiden als een doctrine, maar om een ruimte te cultiveren waar authenticiteit, moed en wijsheid kunnen bloeien. Waar ieder individu zijn eigen pad vindt, gedragen door liefdevolle aandacht en diepe verbondenheid met alles wat leeft. Zo wordt het genootschap een levend